Sinj i Pula (po prvi puta), gradovi su u kojima se održao Hod za život kako bi se dala podrška najranjivijima i najnježnijima među nama - nerođenom djetetu!

Potaknuti ljubavlju prema nerođenom djetetu i njegovoj majci, okupljeni oko znanstvene činjenice da čovjekov život započinje začećem, ove godine slavimo život u čak 19 hrvatskih gradova.

Geslo ovogodišnjeg Hoda je: „Prvi korak je zakon!" Život je dar, zaštitimo ga pravednim zakonom!

Vrijeme je za konkretne promjene: Zaštitimo život od samog početka!

Poražavajuća je činjenica da je u Hrvatskoj još uvijek na snazi zakon iz 1978.g., iz komunističkog, totalitarnog režima. Danas pozivamo na promjene koje će štititi život nerođenog djeteta. Želimo apsolutnu zakonsku, društvenu i svaku drugu zaštitu života od začeća. Vrijeme je za društveni dijalog i zakone temeljene na znanosti i ljudskosti, a ne na interesima osobne komocije.

Svako ljudsko biće nosi neprocjenjivu vrijednost. Život nije privilegija snažnih, zdravih, željenih ili savršenih - život pripada svakome. Kao narod koji je kroz svoju povijest znao koliko vrijedi boriti se za slobodu i dostojanstvo čovjeka, ne smijemo zaboraviti da se dostojanstvo najranjivijih i najnježnijih među nama - nerođenog djeteta, mjeri našom spremnošću da ih zaštitimo. Od priča o brojnim pravima ostaje istina da je pravo na život temeljeno ljudsko pravo i preduvjet svih drugih ljudskih prava. Pobačaj nije nikakvo „rješenje problema" - to je usmrćivanje vlastitog djeteta i drama savjesti, s posljedicama koje žena nosi cijeli život. O tome se šuti, a šutnja je još jedna rana. Svaka žena zaslužuje znati istinu i imati podršku da izabere život.

Ne birajmo ravnodušnost. Ne okrećimo glavu. Birajmo život i gradimo Hrvatsku u kojoj je svako dijete prihvaćeno, zaštićeno i voljeno. Neka prvi korak bude zakon koji apsolutno štiti život od začeća! Neka sljedeći koraci budu ljubav, pomoć i odgovornost cijelog društva.

Hvala svim majkama koje su podarile život. Podrška i svim onim majkama koje su u poteškoći, koje zbog teških životnih prilika ili pritisaka razmišljaju o pobačaju ... Želimo i njima poslati poruku ohrabrenja: niste same! Nemojte odustati. Svaki život je jednako vrijedan i vrijedi ga braniti do kraja!

U Puli se danas po prvi puta održao Hod za život u znak potpore svakoj majci i njenom djetetu, za svako srce koje još kuca pod majčinim srcem - da nikad ne utihne.

Koordinatorica prvog Hoda za život u Puli, Ana Cukon poručila je: ,,Okupili smo se danas ovdje jer nećemo odustati ni posustati u borbi za život najnezaštićenijih, najnježnijih i najranjivijih među nama - nerođenog djeteta! Čuli smo ovogodišnje geslo: Prvi korak je zakon! Život je dar, zaštitimo ga pravednim zakonom! Tražimo da pravedne politike i zakoni štite život svakoga čovjeka. Želimo apsolutnu zakonsku, društvenu i svaku drugu zaštitu života od začeća. Usmrćivanje nerođenog djeteta je najgori oblik nasilja koji možemo vidjeti, jer se događa na zakonit način. Pobačaj usmrćuje dijete. Pobačaj je trajna bol u srcu majke! Odabrati život za svoje dijete je najispravnija odluka. Borimo se za društvo koje doista skrbi o svakom čovjeku, za

Phoca PDF

društvo koje nudi rješenja koja štite život, a ne ona koja ga prekidaju. Neka naš glas bude snažan, a srce ostane otvoreno. Neka naše riječi potiču razgovor i solidarnost, donose rješenja. Hodajmo danas za prvi korak sve začete djece. Hodajmo za majke i očeve, za obitelji. Hodajmo za društvo u kojemu će biti više pomoći, više ljubavi i više nade. Želimo društvo u kojemu se majci pruža ruka, a djetetu daje prilika za život.Ovim hodom danas, želimo jasno poručiti... Hrvatska mora biti zemlja koja štiti život, a ne zemlja koja ga zakonski prekida", istaknula je Cukon.

Na ovogodišnjem prvom Hodu za život u Puli, mogli smo čuti i snažno svjedočanstvo obitelji Karlović i njihovoj djevojčici Mii Mariji. Danas nam svjedoče o ljubavi koja je bila jača od straha. Anđela i Ivan Karlović, unatoč teškoj dijagnozi izabrali su ljubav, borbu i život za svoje dijete. Mia Marija njihovo je peto dijete. U trudnoći gđe Anđele dijagnosticirana je teška prenatalna dijagnoza za njeno dijete. ,,Doktor koji me zadnji pregledao rekao nam je da imamo dva izbora. Prvi: imam pravo na pobačaj sve do dvadeset sedmog tjedna, zbog bolesti djeteta. Drugi: život, pa kakav bio, ipak je život. I dodao je nešto što se pokazalo posve točnim - što god odlučili, to će nam obilježiti život.

Molim vas da na trenutak stanete na toj brojci. Dvadeset sedmi tjedan. U istoj toj bolnici, u tom istom tjednu, djecu koja se rode prerano stavljaju u inkubator i bore se za svaki njihov dah. Isto dijete, isti tjedan, ista zgrada. Jedina razlika je nalaz. To nije biološka granica. To je dogovor. A dogovor ne može odlučivati o tome tko je čovjek. Prognoze su bile jako loše: od toga da najvjerojatnije neće doživjeti ni porod, do nekoliko sati ili dana života. Rečeno nam je i da će, preživi li, biti biljka. Mia je živjela četiri godine i dva mjeseca. Čula je, osjećala je bol i sreću, reagirala je. Nikada neću zaboraviti kako je kao beba iz inkubatora čula moj glas i odgovorila mi osmijehom. Mia nije bila biljka. Doma nas je čekalo drugo dijete. Za to dijete bih dala sve. A od mene se očekivalo da se ovog drugog djeteta, riješim. Meni je to bilo kontradiktorno. Baš meni, kao majci. Kako onda uopće očekivati od bilo koga da poštuje drugu osobu, ako se majci nudi prekid života vlastitog djeteta, usmrćivanje! Jednostavno - nema smisla! Vidjeli smo Miu Mariju na ultrazvuku. Živahnu i kompletnu. Nitko u toj sobi nije gledao u nakupinu stanica. Gledali smo u nekoga, u živo biće. Kada je vijest dobra, na tom istom ekranu svi vide bebu. Snimka se šalje baki, slika ide na hladnjak, smišljaju se imena. Kad je vijest loša, ista ta snimka odjednom postaje plod, zahvat, prekid. Promijenila se vijest. Nije se promijenilo dijete. Mia se rodila u trideset sedmom tjednu. Vrijeme s njom bilo je kao san u kojem ništa osim nje ne postoji. Mi svi se na kraju života nećemo okrenuti ni za jednim svojim poslovnim projektom. Okrenut ćemo se za svojom djecom. Za svih petero. Da smo odlučili drugačije, ne bismo znali da se smije na tatin glas. Ne bismo znali kako izgleda kad zaspi na nečijoj ruci. Ne bismo znali ništa. Razlika između te odluke i ove nije u tome je li ona postojala, nego u tome hoćemo li je mi ikada upoznati. Zato, kad nas netko pita kada počinje ljudski život, mi ne odgovaramo iz uvjerenja. Odgovaramo iz iskustva. Naša četiri djeteta, koja nas večeras čekaju doma, jednom su isto tako bila dvije stanice. Nijedno od njih tada nije bilo manje naše dijete nego što je danas. Nijedno nije postalo čovjek na nekom pregledu. Svi su bili ljudi od prvog dana začeća! To nije stav koji smo negdje pročitali. To je osoba koju smo poznavali", posvjedočili su supružnici Karlović. (iPress)

Phoca PDF

Hod za život, obitelj i Hrvatsku prvi puta u Puli

Kategorija: ISTRAAžurirano: Subota, 26 Rujan 2026 14:58
Objavljeno: Subota, 26 Rujan 2026 14:58

Phoca PDF